

skud til de Foreninger, som støtte de arbejdsløse; det andet gaar ud paa Iværksættelse af store Statsarbejder, der kunde beskæftige en Del, og det tredje endelig, at vi gennem Lovgivningen ordnede Arbejdstiden og indførte 8 Timers Arbejdsdagen. Disse Spørgsmaal ere de andre Talere gaaede uden om, og de have ladet, som om de ikke eksisterede, de have lukket Øjnene og ladet fem være lige. Det ærede Medlem for Brønderslev (T. Larsen) kom lidt ind paa det Spørgsmaal, men det var en ganske mærkværdig Slutning, han kom til. Han sagde, at vilde vi indføre 8 Timers Arbejdsdagen i vort Land, saa vilde vi blot bidrage til at forøge Arbejdsløsheden, saa vilde endnu flere blive ledige end i Øjeblikket. Det er den mest forbausende Logik, jeg har kendt. Han sagde, at han kunde godt bevise det, men han vilde ikke gøre det den Dag. Det skulde glæde mig, om han vilde gøre det en anden Dag; det vilde interessere mange.

Det ærede Medlem for Kallerup (Anders Jensen) omtalte i et meget varmt følt Foredrag Arbejdsforholdene, særlig Landarbejdernes. Jeg havde ventet, da han talte derom, at han havde endt med et eller andet praktisk Forslag. Ganske vist endte han med et Forslag, men det var et Forslag, som syntes at tyde paa, at hos ham er Hjertets Varme større end Forstandens Klarhed. Han sagde, at hvis vi kunde finde alle Landarbejdere, saa skulde vi tælle dem op og betale hver af dem 17 Kr., thi saa meget havde han regnet ud, at hver af dem betaler i Finanstold til Statskassen, og han sagde, at, naar Staten tager 17 Kr. fra hver af disse fattige Mennesker, saa er det blodige Penge. Deri har han Ret, men jeg tror ikke, at et saadant Forslag vilde have nogen nævneværdig Betydning, selv om vi gave 17 Kr. til hver af dem, thi jeg antager, at disse Penge øjeblikkelig vilde gaa til at dække deres Husleje eller deres Høkerregning. Jeg tror neppe, at det vilde forbedre deres Levevis det allermindeste.

Det ærede Medlem for Skjoldlev (J. Nielsen) omtalte ogsaa lidt Landarbejdernes Kaar, men havde heller intet Raad at give. Kun sagde han, at naar de alligevel bleve mætte og ikke døde af Sult, saa var det, fordi Gud lagde sin Velsignelse i deres fattige Mad. Hvis det er Tilfældet, er der sikkert mange Arbejdsgivere, der vilde være glade ved at høre om denne Udvej. De behøve da ikke at give deres Arbejdere saa megen Løn, thi Gud vilde lægge sin Velsignelse i den Smule, de faa, og saa kla-

rer det sig nok alligevel. Men det er ikke den almindelige Mening, at Guds Velsignelse er i Stand til at supplere den ringe Løn, som Landarbejderne faa. Jeg skal saaledes med Formandens Samtykke tillade mig at oplæse, hvad en Læge fra den samme Egn som det ærede Medlem fra Skjoldlev har skrevet netop i den sidste Tid. Han skriver følgende om Landarbejdernes Levevis: „Vi Læger forstaa ikke rigtig, hvordan et Menneske kan leve af Rugbrød, Fedt, Kartoffler og sort Kaffe, men vi se, at en hel Del lever deraf. Følgen deraf er, at Børnene ere svagelige, angribes let af Sygdomme og bukke let under for saadanne; Koneerne ere ofte svækkede, blodløse, uden Modstandskraft over for Sygdomme, gamle før Tiden.“ Denne Læge har altsaa ogsaa set paa Landarbejdernes Kaar, men han har ikke opdaget dette med Guds Velsignelse, der bliver lagt i de fattige Skillinger, som Landarbejderne kunne fortjene. Han skildrer, hvorledes Forholdene virkelig ere, og under hvilke Savn Landarbejderne leve. Jeg synes, der kunde være Grund for de 2 ærede Medlemmer til at se anderledes paa den Sag, særlig for det ærede Medlem for Skjoldlev kunde der være rig Anledning dertil; thi Landarbejderne have netop ovre i hans Kreds etableret en Strejke over for Landets rigeste Mand, Lensgreven paa Frijsenborg, hvor de slaas med denne rige Mand for at faa Daglønnen forbedret en Smule, men afvises af ham. Han stoler vel paa — som det ærede Medlem sagde — at Guds Velsignelse kan udgøre det, som han ikke vil betale. Naar man har saadanne Eksempler saa nær for Øje, synes jeg ikke, man skal henvise til Guds Velsignelse, hvor god den ellers kan være. Vorherre gør sikkert ingen Mirakler for Landarbejdernes Skyld.

Vil man gøre noget for Landarbejderne, var det bedste, man kunde gøre, at støtte dem til at danne Organisation. Flere Steder i vort Land er det uhyre vanskeligt at faa Landarbejderne organiserede, de leve ofte under saa sløvende Vilkaar, at de ikke ere i Stand til at følge med, til at holde en Avis. Undertiden aabenbares det, hvilket Liv de føre, som deroppe i Allerup Bakker og nu nede i Sydsjælland, hvor 3 Landarbejdere, der arbejdede i en Tørvemose, gik løs paa hinanden med Spaderne, da de havde drukket Brændevin, og den ene slog den anden ihjel. Ved saadanne enkelte Lejligheder ser man, hvor forfærdelige Landarbejdernes Kaar ere. Skal de hæves op til det samme Standpunkt, som Byarbejderne nu